

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Aleny Kryslové a soudkyň Mgr. Jiřiny Hronkové a JUDr. Jarmily Růžkové ve věci

žalobce: **Právovárečné měšťanstvo v Plzni**, IČO 10358986
sídlem Vlastina 602/23, 323 00 Plzeň
zastoupené advokátem JUDr. Pavlem Roubalem
sídlem Otýlie Beníškové 1664/14, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Plzeňský Prazdroj, a. s.**, IČO 45357366
sídlem U Prazdroje 64/7, 301 00 Plzeň
zastoupený advokátem Mgr. Vladimírem Uhde
sídlem Klimentská 1207, 110 00 Praha-Nové Město

o určení vlastnictví

o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 23. 10. 2018, č. j. 25 C 109/2015-697

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované společnosti náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 559 697,60 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalované Mgr. Vladimíra Uhde, advokáta se sídlem v Praze.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal určení, že je vlastníkem blíže specifikovaného nemovitého majetku (výrok I.), žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 9 413 804 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalovaného (výrok II.) a dále žalobci uložil povinnost zaplatit státu na účet Okresního soudu Plzeň-město částku 2 129,36 Kč, která byla vynaložena z prostředků státu v souvislosti s vyplacením znalečného, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).
2. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání z důvodu uvedených v § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř., když soud prvního stupně dle jeho názoru dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Žalobce namítal, že pokud soud prvního stupně vychází a konstatuje či přejímá závěry soudů z tzv. smíchovské kauzy, pak je k tomuto nutno uvést, že většina judikátů uváděných v odmítavém usnesení dovolacího Nejvyššího soudu ČR jako tzv. ustálená judikatura vyšších soudů se buď k věci Právovářecného měšťanstva v Plzni nevztahuje či dokonce zapovídá možnost zamítnutí žaloby a staví se naopak ve prospěch žalobce. Odkazuje například na usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 4560/2011, dle kterého převzal-li stát nemovitost v rozhodném období bez právního důvodu, aniž by se její držby chopil, lze návrhu na určení vlastnického práva k ní, uplatněnému podle obecných předpisů, vyhovět. Dále pak odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 793/2002, který je zcela v rozporu se závěrem soudu prvního stupně a potvrzuje naopak právní názor žalobce ohledně doby dovršení přechodu vlastnictví a nicotnosti znárodnovacího aktu, když se v něm uvádí: „Majetek právních předchůdců žalobkyň byl prohlášen ve shodě s dekretem č. 100/45 Sb. v období před 25. 2. 1945, ale co do rozsahu bylo vymezení majetkové podstaty uvedeného podniku provedeno až výměrem Ministerstva lesů a dřevařského průmyslu ze dne 16. 5. 1955“. Dále je uvedeno: „Tento výměr, který má (ve smyslu nálezů Ústavního soudu ČR III. ÚS 114/93 uveřejněného pod č. 23 ve svazku 1 Sbírkou nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR) povahu rozhodnutí o tom, v jakém rozsahu měl být majetek znárodněn (čímž se dovršoval proces znárodnění), musel být vydán pod ústavní odpovědností samotným ministerstvem, což ovšem při vydání výměru ze dne 16. 5. 1955 dodrženo nebylo. Provedení znárodnění firmy B a M, tedy nebylo završeno způsobem předpokládaným platnými právními předpisy“. Toto usnesení je v rozporu se závěry, které učinil soud prvního stupně ve vztahu k účinkům znárodnění. Lze souhlasit, že se tak stalo ex lege (ve smyslu na základě zákona), jednalo se ale o proces a současnou podmínkou znárodnění bylo vydání vyhlášky, výměru, atd. Ke znárodnění majetku podle dekretu č. 101/1940 Sb. o znárodnění některých podniků průmyslu potravinářského mohlo tedy dojít nikoliv samotným vyhlášením dekretu, ale jen na jeho základě – jen v tomto smyslu lze hovořit o znárodnění ex lege, když dekret sám výslovně stanovil, že se tak stane až po splnění všech podmínek v něm uvedených. Podle ust. § 1 odst. 4 tohoto dekretu „o tom, jsou-li splněny podmínky pro znárodnění podle tohoto dekretu, rozhoduje ministr výživy“. Dekret sám o sobě ke znárodnění nestačil – bez navazujícího „rozhodnutí“ ministra výživy znárodněno nebylo a ani nemohlo být. Žalobce dále poukazyval na specifickou právní úpravu žalobce, když jeho existence byla postavena najisto až rozhodnutím Nejvyšším soudem ČR sp. zn. 28 Cdo 1899/2013, tedy až v listopadu 2013 v konkrétní kauze žalobce, v níž Nejvyšší soud ČR uzavřel, že žalobce existuje a je stále existující právnickou osobou, kterou stávající (český) právní řád pozitivním způsobem neupravuje – tedy je subjektem „sui generis“. Ke stanoviskům pléna Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS-st. 21/05, ve kterém je užito právní zásady, dle které speciální zákon má přednost před zákonem obecným uváděl, že Právovářecné měšťanstvo v Plzni se objektivně nemohlo domáhat navrácení svého historického majetku cestou speciálního restitučního zákonodárství, ale bylo a je nuceno k ochraně vlastnického práva použít žalobu na určení existence práva k odstranění nesouladu mezi skutečným a evidenčním právním stavem. Právovářecné měšťanstvo v Plzni se tak ocitlo ve stejném postavení jako fyzické osoby, které rovněž nespĺňovaly podmínku „tzv. oprávněné

osoby“ stanovenou v § 3 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. Žalobce závěrem rekapituluje, že vzhledem k tomu, že na Právovárečné měšťanstvo v Plzni – osobu „sui generis“, které stát upíral existenci do konce roku 2013, nelze aplikovat zvláštní restituční předpisy (není oprávněnou osobou dle tohoto zákona), musí své nároky uplatňovat občanskoprávní cestou. Rovněž nepřekročitelnou restituční hranici žalobce splňuje, když výměr ve vztahu k Měšťanskému pivovaru v Plzni byl vydán až dne 29. 12. 1948 a doručen předsedovi správní rady dne 6. 1. 1949, tedy přechod vlastnictví pokud by k němu vůbec došlo, tak mohl nastat nejdříve v tzv. rozhodném období uváděném ve stanovisku pléna Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS-st. 21/05. Žalobce je přesvědčen, že k přechodu vlastnictví ani nikdy nedošlo, a to z důvodu nulity znárodnovacího úkonu. Bránit Právovárečnému měšťanstvu v Plzni uplatňovat svá vlastnická práva ke zcizenému majetku občanskoprávní cestou by znamenalo nepřijatelné omezení práva na přístup k soudu a bylo by z ústavního hlediska zcela nepřijatelné. V neposlední řadě pak žalobce uváděl že výrok o nákladech řízení považuje za likvidační. Výše hodnoty nemovitostí je v daném případě značně sporná, znalec předně nebyl schopen ocenit jen část nemovitostí, část areálu, jen nemovitosti, které jsou dotčeny předmětem tohoto sporu, aniž by neuvažoval o areálu jako celku a předkládal jakési dohody mezi případnými dvěma různými vlastníky dotčené a nedotčené části areálu žalobou. Odkazoval na nález Ústavního soudu I. ÚS 269/16, který vyjádřil svou pochybnost o správnosti a udržitelnosti výkladu advokátního tarifu, podle kterého se výše odměny advokáta odvíjí od skutečnosti, zda se v soudním spise nachází ověřitelný údaj o ceně sporných nemovitostí a uvažuje o aplikaci ust. § 9 odst. 3 písm. b) advokátního tarifu. Žalobce dále namítal, že podstatou tohoto sporu byl výklad zákona, jednání mělo být proto připraveno tak, aby bylo možné věc rozhodnout při jediném jednání, řízení bylo původně koncentrováno ke zcela jiným skutečnostem, než které byly potřebné pro projednání žaloby a soud tuto vadu odstraňoval až v průběhu řízení, což vedlo ke zbytečným úkonům. Délce řízení ostatně neprospělo ani prosté čtení jednotlivých judikátů při jednání, s kterými se soud seznamuje mimo jednání. Ve vztahu k ust. § 150 o. s. ř. pak soud pouze konstatoval, že pro jeho aplikaci neshledal žádné důvody. V souvislosti s tím žalobce připomínal, že v roce 2017 vyplatil žalovaný zahraničnímu majiteli akcií dividendu téměř 3 miliardy korun českých. Náklady tohoto řízení tedy činí cca 0,315 % z čistého ročního zisku žalovaného. Naopak pro žalobce jde o částku nákladů zcela likvidační. Závěrem zdůraznil, že odměna za 1 úkon právní služby měla být tedy stanovena dle 9 odst. 4 písm. b) advokátního tarifu, respektive by neměly být náklady řízení žalobci přiznány, a to z důvodu hodných zvláštního zřetele dle ust. § 150 o. s. ř. s ohledem na okolnosti sporu, jeho předmět a majetkové poměry na straně žalobce. Žalobce tedy závěrem navrhoval, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, nebo aby jej rozsudkem změnil a žalobě vyhověl a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši dle § 9 odst. 4 písm. b) advokátního tarifu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k odvolání žalobce uvedl že předně chybí podmínky řízení, jelikož žalobce postrádá právní osobnost, žalobce není existující právnickou osobou, která by mohla být účastníkem soudního řízení. PMP totiž jako právnická osoba ex lege zaniklo nejpozději ke dni 1. 1. 1951 na základě § 563 odst. 2 tzv. „středního“ občanského zákoníku č. 141/1950 Sb., což ve svém rozhodnutí potvrdil i Vrchní soud v Praze v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 28/1993. Žalobcem uváděné rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1899/2013 nebylo rozhodnutím meritorním, ale rozhodnutím kasačním, jehož předmětem nebylo řešení statusové otázky. Prvoinstanční soud pak správně vycházel ze závěrů učiněných v rozhodnutích ve věci tzv. Smíchovské kauzy. Ve věci se plně uplatní závěry dosavadní judikatury, podle které se nelze domoci „obnovení“ vlastnictví znárodněného majetku. Nejvyšší soud v dovolacím usnesení (28 Cdo 3897/2016) odkazem na konstantní judikaturu zejména pak na stěžejní stanovisko pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 21/05 zejména potvrdil, že přijetí restitučních zákonů potvrdilo (fakticky zlegalizovalo) vlastnictví státu k majetku, který stát po 2. světové válce získal (uzmul jej) v rámci znárodnění konfiskací nebo jiných majetkoprávních operací, a to i v případech, kdy se tak stalo bez platného právního důvodu; nelze pak uplatnit vlastnický nárok podle obecných předpisů, jehož cílem je nahradit, respektive obejít (neexistující) nárok podle

restitučních předpisů; a nelze zpochybňovat historický správní akt nebo se domáhat určení následků jeho neexistence jinak než prostřednictvím restitučních předpisů. Nejvyšší soud proto konstatoval, že argumentaci žalobce ohledně údajných vad znárodnění, jež je uplatňována mimo rámec restitučních předpisů, nelze přikládat právní relevanci. Všechny závěry uvedené v rozhodnutích v kauze smíchovských pozemků a nyní potvrzené Nejvyšším soudem i Ústavním soudem ohledně znárodnění historického majetku PMP jsou s ohledem na totožný skutkový základ relevantní i pro toto řízení. Soud první instance tak tyto závěry správně převzal a založil na nich prvoinstanční rozsudek. Ve věci se plně uplatní závěry dosavadní judikatury, podle které se nelze domoci „obnovení“ vlastnictví znárodněného majetku. Prvoinstanční soud správně uzavřel, že žalobce pozbyl vlastnická práva k nemovitostem ex lege, a to již ke dni 27. 10. 1945. Pozbytí vlastnického práva v roce 1945 v důsledku znárodnění je samo o sobě důvodem pro zamítnutí žaloby mj. proto, že přezkum procesu znárodnění byl a je nadále vyloučen. Ke znárodnění majetku PMP došlo ex lege přímo na základě dekretu č. 101/1945 Sb. Mezi účastníky je přitom nesporné, že pivovar PMP provozovaný pod obchodní firmou Měšťanský pivovar v Plzni tuto podmínku splňoval. Prvoinstanční soud správně s odkazem na ustálenou judikaturu konstatoval, že k znárodnění majetku PMP došlo ex lege ke dni 27. 10. 1945, když samotné zveřejnění vyhlášky mělo pouze deklaratorní charakter. Ani údajné vytýkané vady vyhlášky nemohly vést k závěru, že ke znárodnění majetku PMP nedošlo ex lege ke dni vydání dekretu č. 101/1945 Sb. Rovněž závěr soudu prvního stupně, že poskytnutí náhrady za znárodněný majetek nebylo podmínkou přechodu znárodněného majetku na Československý stát, je správný. Nic o tom, že by vlastnictví znárodněného majetku na stát přecházelo až poskytnutím náhrady však dekret č. 101/1945 Sb. nestanovil. Tento dekret nestanovil také jako podmínku přechodu znárodněného nemovitého majetku do vlastnictví státu intabulací. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nikdy nepatřil mezi okruh osob povolanych k restituci dle restitučních předpisů. Prvoinstanční soud správně založil své rozhodnutí na závěrech stanoviska Pl. ÚS-st. 21/05 a správně ve svém rozhodnutí odkazuje i na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 14/04, který jasně konstatoval, že „vůle k vrácení majetku prostřednictvím restitučních předpisů byla limitována; tam, kde zákonodárce k takovému vrácení majetku nepřistoupil, naopak se k vrácení takového majetku vyjádřil negativně, ji nelze nahrazovat jiným postupem ani obcházet“. Ústavní soud ve svém stanovisku Pl. ÚS-st. 21/05 postavil najisto, že jiné historické majetkové křivdy než ty výslovně upravené speciálními restitučními předpisy, jsou dnešními právními prostředky neodčinitelné. Žalobcem uváděná rozhodnutí pak byla překonána právě tímto stanoviskem a na něj navazující konstantní judikaturou. Žalobce ve skutečnosti není oprávněn postupovat dle obecných právních předpisů, když není oprávněn uplatňovat svá domnělá práva dle speciální restitucní právní úpravy, protože jej tyto právní předpisy nezahrnovaly mezi oprávněné osoby. Žaloba dále postrádá naléhavý právní zájem na určení, když se jedná o pouhý pokus o obcházení restitucní legislativy. Podle dlouhodobé a konstantní judikatury přitom ve sporech na určení, kterými se žalující strany pokoušely prolomit či obejít restitucní zákony, absentuje naléhavý právní zájem, což je samo o sobě důvodem pro zamítnutí žaloby. Stát, respektive žalovaný, předmětné nemovitosti přinejmenším vydržel, stát navíc předmětné nemovitosti nabyt i smlčením. Předmětné nemovitosti pak vydržel in eventum i žalovaný. V řízení bylo totiž prokázáno, že stát se (přinejmenším) držby nemovitostí chopil v souladu s tehdy platným právním řádem, a to prokazatelně v dobré víře, že mu tyto znárodněné nemovitosti patří. Jakékoliv pochybnosti navíc vyvrátily samotné restitucní předpisy, které de facto zlegalizovaly vlastnictví státu k majetku, který stát převzal před rokem 1989 v rámci konfiskací, znárodnění či jiných majetkových operací nebo i bez právního důvodu a uzákonily, že tento majetek je vlastnictvím státu. Žalovaný též zdůraznil, že v rozhodné době byl platný a účinný knihovní zákon č. 95/1871 ř. z. o zavedení obecného zákona o pozemkových knihách, na základě kterého by stát in eventum nabyt nemovitosti smlčením. Šlo přitom o samostatný právní institut, na základě něhož v důsledku mlčení (promlčení) zaniklo původnímu vlastníku vlastnické právo a zároveň vzniklo vlastnické právo tomu, kdo byl v pozemkové knize zapsán jako vlastník, i eventuálně původně neplatný zápis tak nabyt účinnosti. Žalobce dále neunesl ve vztahu k většině předmětných nemovitostí důkazní břemeno ohledně tvrzeného

historického vlastnictvím PMP. Žalobce i po částečném zpětvzetí žaloby požaduje podstatně větší rozlohu pozemků vlastněných žalovaným, než byla původní rozloha parcel vlastněných před znárodněním PMP. Dále bylo prokázáno, že žalobce požaduje určení vlastnictví k 23 budovám, které byly prokazatelně postaveny až po znárodnění majetku PMP. Žalovaný ve svém vyjádření dále uváděl, že obdobné žaloby žalobce jsou postupně zamítány (věc tzv. smíchovských pozemků, řízení o určení vlastnictví k ochranným známkám žalovaného). Všechny závěry soudů ve výše uvedených řízeních jsou s ohledem na totožný skutkový základ relevantní i pro dané řízení. V souladu se zásadou předvídatelnosti soudních rozhodnutí ve smyslu § 13 n. o. z. by na těchto závěrech mělo dojít k potvrzení prvoinstančního rozsudku odvolacím soudem. K výroku o náhradě nákladů řízení pak žalovaný uváděl, že je nutno postupovat dle § 8 vyhlášky č. 177/1996 Sb., když dle tohoto ustanovení se za tarifní hodnotu považuje cena věci, jíž se právní služba týká, v tomto případě cena předmětných nemovitostí. Není pochyb o tom, že nemovitosti jsou penězi ocenitelné, a proto při výpočtu náhrady nákladů zdejšího řízení je nutné vycházet z jejich hodnoty. Z dikce ust. § 9 odst. 3 písm. a) citované vyhlášky totiž vyplývá, že zde uvedená paušální částka se považuje za tarifní hodnotu ve věcech určovacích sporů jen tehdy, pokud je předmětem sporu věc nebo plnění penězi neocenitelné. Soud první instance nepochybil, ani když ve věci neaplikoval § 150 o. s. ř., když jeho závěry jsou plně v souladu s konstantní judikaturou Ústavního soudu, který mj. konstatoval, že § 150 o. s. ř. „neslouží ke zmírňování majetkových rozdílů mezi procesními stranami“. Aplikovat § 150 o. s. ř. nebylo možné ani s ohledem na to, že skutečným důvodem podání žaloby evidentně nebylo přesvědčení žalobce o existenci jeho domnělého vlastnictví práva k nemovitostem, nýbrž snaha o obcházení restitučních zákonů a konstantní judikatury Ústavního soudu, jakož i šikana žalovaného. S ohledem na to, že žalobce není existující právníčkou osobou nadanou procesní způsobilostí a je tak dán neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, navrhl žalovaný zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení řízení ve smyslu § 221 odst. 1 písm. c) o. s. ř. ve spojení s § 104 odst. 1 o. s. ř. Pro případ, že by měl krajský soud za to, že podmínky řízení jsou v tomto případě dány, navrhoval potvrzení napadeného rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení.

4. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející dle ust. § 212 a § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce nelze považovat za důvodné.
5. Žalobce se svou žalobou domáhal vydání rozhodnutí, jímž by bylo určeno, že je vlastníkem blíže specifikovaných nemovitostí, když žalobu odůvodnil tím, že mu svědčilo ke dni 24. 10. 1945 právo k tomuto majetku a nikdy nepřestal být vlastníkem tohoto majetku, když jeho držba Československým státem byla realizována bez jakéhokoli právního titulu. Vlastnické právo k vyvlastňovanému majetku na nabyvatele přecházelo až zaplacením jednorázové peněžní náhrady, ta nebyla za znárodněný majetek nikdy vyměřena, ani vyplacena. Podle dekretu č. 101/1945 Sb. k nabytí vlastnického práva znárodněním ve prospěch Československého státu se vyžadoval konstitutivní zápis v úředních rejstřících, ten však ke dni 24. 10. 1945 ani později neexistoval a na Československý stát nemohl majetek žalobce platně přejít. Dále namítal, že Právovářecné měšťanstvo v Plzni znárodnění nepodléhalo a vlastnické právo k jeho majetku ve prospěch Československého státu bylo zapsáno pouze na základě zakládací listiny firmy Plzeňské pivovary, národní podnik. Ta však neobsahuje konkrétní výčet majetku, který měl podléhat znárodnění. Žalobce současně dovodil, že má naléhavý právní zájem na požadovaném určení, když se soudní judikatura ustálila na názoru, že s ohledem na právní charakter konkrétního Právovářecného měšťanstva v Plzni by měl být nárok uplatněn nikoliv jednotlivými právovářecníky, ale Právovářecným měšťanstvem v Plzni, jakožto osobu právníčkou a uváděl že hlavním smyslem a účelem stanoviska Ústavního soudu Pl. ÚS-st. 21/05 bylo nalezení rozumného uspořádání vztahů za situaci, kdy proti sobě bezprostředně stojí zájem původního knihovního vlastníka na ochraně obecně jinak nepromlčitelného práva vlastnického a pozdějšího nabyvatele majetku původního knihovního vlastníka, který je nabyt od státu v době nesvobody a za situace, kdy náprava zjevných křivd z této temné československé minulosti měla a mohla být realizována skrze právní normy restitučního práva. Samotné stanovisko nevylučuje, aby byla poskytována

individuální soudní ochrana původnímu knihovnímu vlastníku.

6. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, nárok žalobce neuznal ani zčásti, poukázal na to, že žalobce není právnickou osobou nadanou vlastní právní osobností, nemůže mít na požadovaném určení naléhavý právní zájem ve smyslu § 80 o. s. ř. a žaloba je pokusem o obcházení smyslu a účelu restituční legislativy. Majetek bývalého Právovárečného měšťanstva v Plzni byl znárodněn ex lege na základě dekretu č. 101/1945 Sb. s účinností ke dni 27. 10. 1945. Právovárečné měšťanstvo v Plzni bylo ve smyslu § 26 obecného zákoníku občanského dovolenou společností, účelem tohoto subjektu byla výroba a prodej piva a činnosti s tím související, mělo vlastní od jednotlivých členů oddělené jmění sestávající se z nemovitostí zapsaných pro Právovárečné měšťanstvo v Plzni v pozemkových knihách. Dle ust. § 563 odst. 2 středního občanského zákoníku společnosti zřízeného podle dřívějšího obchodního práva, pokud o nich nebylo ustanoveno jinými předpisy a společnosti podle obecného zákoníku občanského zanikají dnem 1. 1. 1951. Tuto skutečnost potvrdilo i rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 28/1993. Právovárečné měšťanstvo v Plzni proto ex lege zaniklo nejpozději k tomuto datu. Takto zaniklou osobu již nelze obnovit. Dle žalovaného zde není splněna ani podmínka naléhavého právního zájmu, a to s odkazem na stanovisko pléna Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS-st. 21/05, v němž Ústavní soud připomněl, že účelem restitučních zákonů bylo zmírnění pouze některých majetkových křivd způsobených v době po 25. 2. 1948. Restituční zákony zlegalizovaly vlastnictví státu k majetku, který stát po 2. světové válce získal v rámci znárodnění, konfiskací či jiných majetkových operací, přičemž do takto založených historických vlastnických vztahů lze zasahovat jen v případech, které jsou výslovně zakotveny v restitučních zákonech. Jinými určovacími žalobami nelze obcházet smysl a účel restitučních zákonů.
7. Soud prvního stupně provedl dostatečné množství důkazů, tyto řádně hodnotil podle zásad uvedených v ust. § 132 o. s. ř. a dovodil z nich skutkové i právní závěry, s kterými se odvolací soud ztotožňuje. Své rozhodnutí soud prvního stupně řádně odůvodnil dle zásad uvedených v § 157 odst. 2 o. s. ř., a proto odvolací soud odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně činí po skutkové i právní stránce součástí svého rozhodnutí.
8. Nad rámec sděleného k odvolání žalobce odvolací soud akcentuje, že soud prvního stupně v předmětné věci správně vycházel z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 28 Cdo 3897/2016, potažmo z rozhodnutí pléna Ústavního soudu Pl. ÚS-St. 21/2005, když tato rozhodnutí jsou plně akceptovatelná na danou problematiku. Nejvyšší soud v citovaném rozhodnutí zcela jednoznačně vyslovil názor, že restituční zákony v podstatě legalizovaly vlastnictví státu k majetku, který stát získal konfiskacemi, znárodněním a dalším majetkovým opatřením, čímž byla současně vyloučena možnost uplatnit tato práva podle obecných předpisů, ačkoliv by jinak bývalo v některých případech možné uplatnit k takovému majetku vlastnické právo podle obecných předpisů. V této souvislosti pak odkázal Nejvyšší soud na usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2012, sp. zn. IV. ÚS 1677/12, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 4560/2011 a současně uvedl, že stejný závěr se uplatní také v případech vlastnického práva, k jehož zániku došlo před 25. 2. 1948, tedy před rozhodným obdobím. Současně odkázal na svou rozhodovací praxi a rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 1222/2001 i rozhodovací praxi Ústavního soudu, a to zejména na stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2005, sp. zn. Pl. ÚS-St. 21/2005, publikované pod č. 477/2005 Sb. Z uvedeného rozhodnutí vyplývá rovněž, že systém restitučních předpisů byl výrazem vůle zákonodárce napravit pouze některé majetkové křivdy, k nimž došlo v období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990, a to v rozsahu a za podmínek (osobních, věcných, časových), které stanoví zákon; bylo na vůli státu a od něj poskytnutým benefitem, zda a jaké protiprávní jednání státu z doby minulé a tato rozporná s demokratickými hodnotami, po roce 1989 napraví a jakým způsobem. Ústavní soud pak ve svém stanovisku doplnil, že byť k majetkovým křivdám, které mínil zmírnit (nikoliv napravit) došlo v zásadě v rozporu s principy právního státu v minulém období, Ústava ani jiný právní předpis nevyžadují, aby tento majetek byl vrácen, nebo za něj byla poskytnuta náhrada, aniž aby k tomuto účelu byly prováděny v právním řádu jakékoliv změny. Bylo svobodnou vůlí státu, zda umožní bývalým vlastníkům dotčeného majetku usilovat o jeho

vrácení, neboť jeho vlastnická práva i vlastnická práva osob, která v mezidobí tento majetek nabyla, nejsou závislá na protiústavních normách nebo postupech, které je původně zakládaly. Samo zakotvení restitučních předpisů tedy bylo benefitem státu – přesně vymezeným z hlediska časového a věcného. Jakékoliv zpochybnění tohoto vymezení má za následek zpochybnění aktu státu jako takového. Článek 1 protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod zaručující ochranu vlastnického práva, „nemůže být vykládán tak, že by jakkoliv omezoval svobodu smluvních států při výběru podmínek, za kterých přistoupí k navrácení majetku, který na něj byl převeden předtím, než ratifikovali Úmluvu. Rovněž nijak neomezuje jejich svobodu stanovit působnost restitučních norem a podmínky, za kterých lze majetek vrátit osobám, které ho byly zbaveny“. Současně základní restituční zákon, kterým je zákon o mimosoudních rehabilitacích v preambuli výslovně nevyloučil z restitucí majetek, který přešel na stát před rozhodným obdobím. Není tedy pravda, že tento zákon neřeší jiný majetek, než ten, který přešel na stát až v rozhodném období, ale ve skutečnosti se týká veškerého majetku státu, který stát vlastnil ke dni přijetí tohoto zákona a který nabyl za období do konce roku 1989. Tím, že v preambuli vylučuje nápravu majetkových křivd v období ještě vzdálenějších, uzákonil, že tento majetek je ve vlastnictví státu, a nelze na něj uplatňovat nároky podle obecných předpisů. Ústavní soud opakovaně připomněl, že restituční předpisy tvoří komplex a je třeba je vždy vykládat v jejich vzájemné souvislosti, s ohledem na cíl, který byl jejich přijetím vytčen, a to zmírnění některých majetkových křivd nastalých v tzv. rozhodném období. Lze mít za to, že výsledkem jejich přijetí a následné aplikace mělo být rovněž nastolení právní jistoty ve vlastnických vztazích. Takový požadavek je nezbytný pro další existenci České republiky jako právního státu, jehož základním pilířem je rovněž princip právní jistoty. Ústavní soud sice nastolil tendenci odčínovat křivdy v co možná nejširším rozsahu, kdy však v rámci předpisů, které jsou ke zmírnění těchto křivd přijaty a vždy, a to je zejména nutné zdůraznit, s ohledem na státem legitimovanou vůli k nápravě těch křivd, ke kterým došlo v letech 1948 – 1989, tedy v době vymezené jako doba nesvobody. Tato vůle státu je pak jasně vymezena právě restitučními zákony a jen ve věcném i časovém rozsahu těmito zákony určeném je náprava přípustná. Pod tímto zorným úhlem musí být posuzovány spory o vlastnictví zejména tam, kde důvody k jeho zpochybnění se nenachází v současnosti, ale v událostech, které se staly před desítkami let. V předmětné věci žalovaný, zapsaný v katastru nemovitostí jako vlastník předmětných nemovitostí, své vlastnické právo odvozuje od okolností, které se udály téměř před tři čtvrtě stoletím, a lze tedy dovodit jeho legitimní očekávání, že jeho vlastnické právo bude zachováno. K legitimnímu očekávání se pak vyjádřil i Ústavní soud, kdy vyjádřil názor, že i z hlediska požadavků čl. 1 protokolu č. 1 k Úmluvě, jakož i čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, nelze uvažovat o legitimním očekávání, neboť žalobci nepřísluší žádný zákonný ani jiný nárok na vrácení jeho vlastnického práva. Uvedené závěry s ohledem na totožný skutkový základ jsou relevantní i pro dané řízení a soud prvního stupně správně při svém rozhodování z těchto závěrů vycházel.

9. Pakliže žalobce ve svém odvolání odkazoval na řadu rozhodnutí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, a to rozhodnutí velkého senátu občanskoprávního kolegia sp. zn. 31 Cdo 1222/2001, odvolací soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu 28 Cdo 3897/2016, v němž dovolací soud odkázal na rozhodovací praxi Ústavního soudu v otázce uplatnitelnosti vlastnického nároku podle obecných předpisů v konkurenci s předpisy restitučními, kdy ti, kteří by byli podle restitučních předpisů oprávněnými osobami se nemohou prosazení svých nároků domáhat podle obecného předpisu občanského zákoníku a uvedený závěr rozšířil i na případy, v nichž došlo ke ztrátě vlastnického práva před rozhodným obdobím z hlediska restitučních předpisů, tj. před 25. 2. 1948 a zvláštní předpis nestanovil způsob zmírnění nebo nápravy této majetkové újmy. Případný není ani odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 1252/2005, kdy toto rozhodnutí řeší situaci, kdy k zabrání majetku státem došlo bez právního důvodu. Pokud se týká odkazu na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1566/12, pak citovaná právní věta v odvolání potvrzuje, že se nelze účinně domáhat podle obecných předpisů ani ochrany vlastnického práva, k jehož zániku došlo před 25. 2. 1948, přičemž je nutno zdůraznit, že byť by dle názoru žalobce došlo ke znárodnění majetku Právovárečného měšťanstva v Plzni v rozhodném období po roce

1948, tím spíše by nemohl svůj nárok uplatňovat určovací žalobou. Ve vztahu k žalobcem citovanému nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 32/95 je nutno zdůraznit, že v dané věci nebyly naplněny podmínky v § 3 odst. 2 dekretu presidenta republiky č. 12/1945 Sb., a to ohledem na osvobozující rozsudek Národního soudu ze dne 22. 10. 1948, tedy nebyly splněny podmínky pro znárodnění ex lege. Nicméně Ústavní soud i v této věci vyjádřil svůj názor, že ani správní orgány ani soudy nejsou oprávněny k přímým zásahům a k rušení pravomocných rozhodnutí z minulého období, je však toho názoru, že pokud jde o správní akty přijaté v tzv. rozhodném období, jsou oprávněny, v případě jejich restitučního řízení posuzovat jejich dopad z hlediska v úvahu přicházejících restitučních titulů uvedených v restitučních předpisech. Konečně ani odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 793/2002 není přílnavý, neboť závěry učiněné soudem prvního stupně i soudem odvolacím byly dle názoru dovolacího soudu předčasné, neboť soudy obou stupňů nebylo objasněno, zda, kdy a jakým způsobem a na jaký subjekt přešla část znárodněného majetku, když i z tohoto rozhodnutí vyplývá, že zpochybnění právního aktu nebo určení následků jeho neexistence lze dosáhnout pouze prostřednictvím restitučních předpisů, na něž dovolací soud odkazoval. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že odkaz žalobce na rozhodnutí Ústavního i Nejvyššího soudu nesevřídčí pro argumentaci žalobce. Pokud žalobce rozporoval závěr soudu prvního stupně, že stát počátkem 90. let nepojal žalobce do okruhu oprávněných osob a tím vymezil pozitivně osoby oprávněné s tím, že stát tak nemohl učinit, neboť k osobě žalobce ještě v roce 2013 namítal, že neexistuje, odvolací soud zdůrazňuje, že v rozhodnutí Nejvyššího soudu 28 Cdo 1899/2013, jímž se přihlásil stát k existenci žalobce je citována řada rozhodnutí v této věci předcházejících, kdy dovolací soud přiznal žalobci právní subjektivitu, tedy způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení, například rozhodnutí Nejvyššího soudu 23 Cdo 1639/1999, 23 Cdo 1639/99, 28 Cdo 2000/99, 28 Cdo 1254/2000 a další, je tedy zřejmé, že stát již v předchozí době považoval žalobce za subjekt práva. Nelze ani souhlasit s námitkami žalobce ke stanovisku Pl. ÚS 21/05 a nálezu II. ÚS 114/04, uváděnému v odvolání, když Ústavní soud ve svém rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 14/04 jednoznačně konstatoval, že vůle k vrácení majetku prostřednictvím restitučních předpisů byla limitována; tam, kde zákonodárce k takovému vrácení majetku nepřistoupil, naopak se k vrácení takového majetku vyjádřil negativně, ji nelze nahrazovat jiným postupem ani obcházet. Žalobce nebyl osobou, která by byla obsažena v restitučních předpisech, přičemž právě zmiňované stanovisko Pl. ÚS-St. 21/05 stanovilo, že jiné historické majetkové křivdy než ty výslovně upravené speciálními restitučními předpisy nejsou dnešními právními prostředky odčinitelné. Z uvedené je zřejmé, že žalobce není oprávněn uplatňovat svá práva dle speciální restituční právní úpravy a využití obecných právních předpisů je pouze snahou obejít restituční předpisy cestou občanskoprávní žaloby. Pokud žalobce dovozuje, že se ocitl ve stejném postavení jako fyzické osoby, které nesplňovaly podmínku státního občanství, eventuálně podmínku trvalého pobytu stanovenou v § 3 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., pak se jedná o zcela diametrálně odlišný případ, nežli v projednávané věci. Další žalobcem citovaná rozhodnutí 31 Cdo 1222/2001, 30 Cdo 1252/2005, 22 Cdo 560/1999, 22 Cdo 2163/2000, II. ÚS 114/2004, pak byla překonána právě citovaným soudem prvního stupně stanoviskem Pl. ÚS-St. 21/05. K nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3895/2013, kdy předmětem řízení byla rozhodnutí soudů, jimiž bylo vyhověno určovací žalobě, je nutno zdůraznit, že v předmětné věci nedošlo k přechodu nemovitostí na stát, neboť nebyly dány předpoklady k provedení konfiskace, konfiskační řízení bylo zastaveno. Pokud se týká namítaného rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 35/06 pak s daným řízením nesouvisí, neboť jak vyplývá z právní věty, základním pochybením soudu byla skutečnost, že se soud v podstatných okolnostech odchýlil od závěru soudu prvního stupně, aniž – v zásadě – v tomto směru umožnil stěžovateli právně argumentovat a navrhopat důkazy. O takovýto případ se v dané věci zjevně nejedná. Citované rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 428/2016 pak rovněž v dané věci není relevantní, neboť Ústavní soud řešil situaci, kdy účastník se svých nároků podle restitučního zákona domáhal, ale dle názoru Ústavního soudu první zásadní odlišnost vůči situacím, na které mířilo stanovisko sp. zn. Pl. ÚS-St. 21/05 a jeho záměrem tak od počátku zjevně nebylo obcházet smysl a účel restitučního zákonodárství, ale legitimním způsobem se domoci vydání nemovitostí, které dříve

nepochybně patřily jeho otci a které měly být za nepřilíš jasných a právně čistých okolností v období totalitního režimu převedeny na stát. V tomto restitučním řízení však orgány veřejné moci autoritativně konstatovaly, že ve věci nelze aplikovat zákon č. 229/1991 Sb. a účastník byl označen za osobu, která není oprávněnou osobou ve smyslu tohoto zákona a že věc je třeba řešit podle obecných právních předpisů. Z tohoto důvodu právě konstatoval Ústavní soud, že jeho závěry nejsou v rozporu se stanoviskem Pl. ÚS-St. 21/05. Namítané rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 566/2007 pak řeší určení vlastnictví k nemovitostem převzatým na základě absolutně neplatné smlouvy s ohledem na vývoj judikatury k § 6 odst. 1 písm. b) zákona o půdě. S ohledem na uvedené je zřejmé, že odlišnosti uváděné v citovaných rozhodnutích Ústavního soudu se netýkají problematiky žalobce. Soud prvního stupně proto dospěl ke správnému závěru, že Městský pivovar v Plzni vystavil v roce 1937 více než 150 000 hektolitrů piva, splňoval podmínku pro znárodnění, a to dle ust. § 1 odst. 1 bodu 3 Dekretu presidenta republiky č. 101/1945 Sb., z toho důvodu byl Měšťanský pivovar v Plzni vyhlášen článkem III. bodem 2 vyhlášky ministra výživy č. 26/1946 Ú. l. jako znárodněný podnik. K znárodnění podniků na základě znárodnovacích dekretů presidenta republiky docházelo ex lege a nikoliv až příslušným správním rozhodnutím, byť vydaným na základě znárodnovacího dekretu, když v posuzované věci bylo současně zjištěno, že z majetku znárodnovaného podniku předmětné nemovitosti nebyly vyňaty. Ke znárodnění majetkové podstaty Městského pivovaru v Plzni pak došlo ke dni vyhlášení dekretu č. 101/1945 Sb., tedy dnem 27. 10. 1945. Samotné zveřejnění vyhlášky ministra výživy č. 26/1946 Ú. l. mělo pouze deklaratorní charakter, který konstatoval stav zakotvený zmíněným dekretem a nejednalo se o rozhodnutí vydané ministrem dle § 4 odst. 7 tohoto dekretu. Podmínka znárodnění nebyla ani vázána na vyplacení náhrady za znárodněný majetek, když taková skutečnost nevyplývá jak z dekretu č. 101/1945 Sb., tak i č. 100/1945 Sb. K nabytí vlastnického práva znárodněním podle poválečných dekretů docházelo ze zákona a nebylo třeba intabulace, pokud takovou podmínku zákon k nabytí vlastnictví nestanovil. Vyhlášením dekretu č. 101/1945 Sb. přešel znárodněný majetek na stát bez nutnosti zaknihování, v případě nemovitostí a následně byl po zřízení národního podniku znárodněný majetek do národního podniku vložen, čímž došlo vyhláškou ministra výživy č. 1781/1946 Ú. l., kterou došlo ke zřízení národního podniku Plzeňské pivovary. Žalobce tak pozbyl vlastnické právo k předmětným nemovitostem ke dni 27. 10. 1945 a lze proto učinit závěr, že žalobce není vlastníkem předmětných nemovitostí a soud správně žalobu zamítl. Odvolací soud proto jeho rozhodnutí jako věcně správné a zákonu odpovídající podle § 219 o. s. ř. potvrdil.

10. Důvodným nelze shledat ani odvolání žalobce do výroku o nákladech řízení. Základní zásadou, která ovládá rozhodování o náhradě nákladů civilního sporného procesu je zásada úspěchu ve věci vyjádřená v § 142 odst. 1 občanského soudního řádu. Podle citovaného ustanovení účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přízná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V této zásadě se promítá myšlenka, že ten, kdo důvodně bránil své subjektivní právo nebo právem chráněný zájem, by měl mít právo na náhradu nákladů, jež při této procesní činnosti účelně vynaložil proti účastníku, jenž do jeho právní sféry bezdůvodně zasahoval. Právo úspěšné procesní strany vůči neúspěšné straně řízení na náhradu nákladů řízení vychází ze základního strukturního principu, který se v civilním sporném procesu uplatňuje, tj. ze systému dvou stran v kontradiktorním postavení, v rámci něž účastníci řízení vystupují jako vzájemní oponenti, uplatňující v řízení protichůdné zájmy. Úspěch jedné procesní strany je tak zároveň neúspěchem jejího procesního odpůrce, přičemž každá strana se v mezích daných civilním soudním řádem snaží pomocí přístupných prostředků docílit vlastního vítězství a prohry protistrany. Je-li procesní strana úspěšná, měl by její odpůrce nahradit náklady, které přitom účelně vynaložila, neboť by bylo v rozporu s ochranou funkcí civilního práva procesního, pokud by civilní proces neumožňoval odstranit zmenšení majetkové sféry účastníka způsobené jenom tím, že byl nucen důvodně hájit svá práva, do nichž někdo jiný zasahoval. Takovéto pojetí civilního procesu by bylo v rozporu s požadavkem plné a efektivní soudní ochrany, a tedy i v rozporu s čl. 90 Ústavy.

11. S vědomím faktu, že zásada úspěchu ve věci má, jak uvedeno, hlubší souvislost se strukturou a funkcí civilního sporného procesu, musí soud vždy přistupovat k interpretaci a aplikaci § 150 o. s. ř., jenž tuto zásadu umožňuje v konkrétním výjimečném případě prolomit. Tento požadavek plně platí pro hledání smyslu slov v citovaném ustanovení, podle něhož nepřiznání náhrady nákladů řízení může být jenom výjimečné, a mohou ji ospravedlnit pouze důvody zvláštního zřetele hodné.
12. Ustanovení § 150 o. s. ř. tedy neslouží ke zmírňování majetkových rozdílů mezi procesními stranami, ale k řešení situace, v níž je nespravedlivé, aby ten, kdo důvodně hájil svá porušená nebo ohrožená práva nebo právem chráněné zájmy, obdržel náhradu nákladů, které při této činnosti účelně vynaložil. Rozhodnutí, v souladu s nímž si ten, kdo v řízení uspěl, také ponese sám své náklady, se proto bude spravedlivým jevit především s ohledem na existenci okolností souvisejících s předprocesním stádiem sporu, s chováním účastníků v tomto stádiu, s okolnostmi uplatnění nároku, apod. V dané věci žalobce, přestože v obdobném sporu neuspěl a byly mu známy právní závěry soudů, zahájil dané řízení, v němž se domáhal určení vlastnictví k majetku značné hodnoty, žalovaný musel vynaložit značné náklady k bránění svého práva v souvislosti s jeho právním zastoupením a pouhá skutečnost, že žalovaný dosahuje vysokého zisku, nemůže být důvodem pro aplikaci § 150 o. s. ř.
13. Pokud pak žalobce namítal, že v případě, kdy nebude aplikováno ust. § 150 o. s. ř., je třeba vycházet při stanovení odměny za 1 úkon právní služby dle § 9 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., jenž dopadá na případy, kdy hodnotu věci nebo práva nelze vyjádřit v penězích nebo lze-li ji zjistit jen s nepoměrnými obtížemi, respektive jde-li u takových žalob o právní vztah k nemovité věci, lze v obecné rovině konstatovat, že tato problematika je ustáleně (dlouhodobě) a jednoznačně, shodně vykládána rozhodovací praxí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu v tom smyslu, že v poměrech sporů o určení vlastnického práva je primárně nutné vycházet z § 8 odst. 1 advokátního tarifu, podle kterého není-li stanoveno jinak, považuje se za tarifní hodnotu cena věci v době započetí úkonu právní služby. Teprve tehdy, nelze-li hodnotu věci vyjádřit v penězích, nebo lze-li ji zjistit jen s nepoměrnými obtížemi, je nezbytné za tarifní hodnotu věci považovat fixní tarifní hodnotu podle § 9 advokátního tarifu. Hodnotu věci nebo práva nelze vyjádřit v penězích nebo ji zjistit jen s nepoměrnými obtížemi, jestliže například z obsahu spisu není zřejmý žádný právně relevantní podklad, týkající se hodnoty nemovitosti a zjišťování hodnoty věci by znamenalo prodloužení sporu ve vazbě na neúčelné náklady, jenž by se musely vynaložit v souvislosti s odborným posouzením skutečností rozhodných pro zjištění hodnoty (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 3509/2015, 28 Cdo 802/2015, 28 Cdo 1302/2015, 28 Cdo 1665/2015, 29 Cdo 3615/2015, 30 Cdo 1021/2015, 33 Cdo 2102/2016, 32 Cdo 1245/2017, 32 Cdo 3359/2017).
14. Uvedené právní závěry jsou pak potvrzeny i rozsáhlou konstantní nálezovou judikaturou Ústavního soudu (viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 1332/2007, II. ÚS 2811/2008, II. ÚS 538/2010, IV. ÚS 2688/2015, I. ÚS 269/2016), již jsou soudy vázány (viz čl. 89 odst. 2 zákona č. 1/1993 Sb.).
15. Shodná citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu stojí jednoznačně na závěru, že je-li předmětem řízení nemovitá věc (shodně lze vztáhnout i na určovací žalobu k nemovité věci), jedná se bezesporu o řízení ve vztahu k věci penězi ocenitelné.
16. Při promítnutí popsaných judikатурních stanovisek do projednávané věci lze uzavřít, že při vyčíslení náhrady nákladů řízení za právní zastoupení soud prvního stupně správně vycházel z tarifní hodnoty upravené v ust. § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., nikoliv z tarifní hodnoty podle § 9 odst. 4 písm. b) vyhlášky, na níž odkazoval žalobce. K tomuto závěru vede odvolací soud zjištění ze spisu, že předmětem řízení byla určovací žaloba ohledně nemovitostí, tj. věci penězi ocenitelné, jejíž hodnota v řízení byla vyjádřena znaleckým posudkem a jeho dodatkem, znalec ji obhájil i před soudem, soud prvního stupně pak využil v souladu s judikaturou svého oprávnění zjištěnou cenu korigovat způsobem, který vysvětlil v odůvodnění rozhodnutí, proto lze

uzavřít, že soudem prvního stupně bylo správně rozhodnuto i o nákladech řízení.

17. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo pak rozhodnuto dle ust. § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., když ze shora popsanych důvodů odvolací soud neshledal důvod pro aplikaci ust. § 150 o. s. ř. Žalovanému, který měl v odvolacím řízení plný úspěch, tedy přísluší i plná náhrada nákladů odvolacího řízení. Tyto náklady spočívají v nákladech na právní zastoupení, a to 2 úkonech právní služby po 230 980 Kč dle § 11 odst. 1 písm. d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (vyjádření k odvolání, účast při odvolacím jednání dne 27. 11. 2019), 2 režijních paušálech po 300 Kč dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky a 21 % DPH ve výši 97 137,60 Kč. Náklady odvolacího řízení tedy činí celkem 559 697,60 Kč. Odvolací soud stejně tak jako soud prvního stupně vycházel z tarifní hodnoty snížené o 1/3, tj. na částku 466 666 667 Kč a v podrobnostech odkazuje na jeho odůvodnění.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které je možno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu prostřednictvím soudu prvního stupně k Nejvyššímu soudu ČR, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Plzeň 27. listopadu 2019

JUDr. Alena Kryslová v. r.
předsedkyně senátu